

огляд місця події (Інтернет сторінки, веб-сайту тощо). Відповідно до ст. 40 КПК України слідчий направляє доручення працівникам оперативних підрозділів для проведення слідчих (розшукових) дій чи негласних слідчих (розшукових) дій. За погодженням з прокурором, слідчий направляє слідчому судді клопотання на здійснення тимчасового доступу до інформації про абонента якою володіє Інтернет провайдер встановлюється діапазон IP-адрес, з яких збувальник виходив у мережу. Встановлюються номери телефонів, на веб-сторінках. За погодженням з прокурором, подати клопотання слідчому судді на здійснення тимчасового доступу до інформації про абонента та деталізацію з'єднань, що міститься у оператора зв'язку, який обслуговує телефонний номер збувальника. Також слідчий проводить і інші дії, зокрема, допити, обшуки, затримання, направлення на експертизи тощо.

Таким чином, розслідування злочинів пов'язаних із незаконним обігом наркотичних засобів чи психотропних речовин через сучасні телекомунікаційні системи є досить складним та довготривалим процесом. Це вимагає від слідчого відповідного рівня знань, котрі забезпечать його діяльність на належному рівні.

1. Кваліфікація та розслідування злочинів, пов'язаних із незаконним збутом наркотичних засобів, психотропних речовин, їх аналогів та прекурсорів за допомогою мережі Інтернет: метод, реком. // О.Ю. Татаров, О.М. Стрільців, В.Б. Школьнік та ін. К. : ГСУ МВС України, Нац. акад. внутр. справ, 2012. 30с.

2. Кримінальний кодекс України від 05.04.2001 № 2341-III. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2341-14#Text>

Лукомська Аліна Андріївна,
курсант 1 курсу
факультету підготовки фахівців
для органів досудового розслідування
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

Науковий керівник:
Казначесв Дмитро Георгійович,
доцент кафедри
тактико-спеціальної підготовки
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ,
кандидат юридичних наук, доцент

ВАЖЛИВІСТЬ СТРЕСОСТІЙКОСТІ ПРАЦІВНИКІВ ПОЛІЦІЇ

Розглядаючи діяльність співробітників поліції, хотілося б говорити про те, що їх життя практично завжди оточене стресовими ситуаціями.

Взагалі поняття стрес можна характеризувати з боку неспецифічної віддачі певної реакції організму на пропоновані йому зовнішні подразники. Суть даного висловлювання в тому, що психіці пред'являється особлива вимога з точки зору «людина – середовище». Щоб особистість перебувала в здоровому стані психіки, потрібно усвідомлювати загрозу передбачуваного збудника, збираючи воєдино внутрішні ресурси організму на перетворення ефективних стратегій поведінки в боротьбі з життєвими труднощами.

Спираючись на дане поняття, можна сказати, що оптимізація психічних станів і поведінки людини в екстремальних ситуаціях повинна передбачати відповідну психологічну підготовку. Суспільство, завдяки своєму досвіду, виробило певні механізми пристосування до стресових ситуацій.[3]

Стресостійкість в правоохоронних органах в складних життєвих ситуаціях – це запорука особистого здоров'я людини, а в подальшому і успішність у професійній діяльності. Користуючись навичками психічної саморегуляції, особистість може взяти верх над своїми емоціями, перебуваючи в стані стресу. За допомогою регуляції психічного стану, а саме різних способів впливу на функції свого організму, ми можемо контролювати себе, не впадаючи в нервово-психічне напруження. Основним завданням регулювання своєї психіки виступає активізація і її ж заспокоєння для збереження власного здоров'я.

Відомо, що деякі люди в дуже напружених ситуаціях можуть об'єднувати в собі саморегуляцію і контроль над собою, а інші тим часом втрачають над собою контроль навіть під час незначних труднощів. Це пояснюється особливостями індивідуальних відмінностей кожної людини. В особливих випадках мобілізація ресурсів відіграє важливу роль у формуванні відповідної реакції організму на несприятливий подразник. Чим частіше людина буде стикатися з негативними станами, тим сильніше може стати емоційне напруження.[1]

Одним з важливих показників функцій самостійних навичок психічної саморегуляції є певні техніки, за допомогою яких психіка готова сприймати ефект саморегуляторного впливу. Завдяки свідомому управлінню своїми емоціями і діями, системні механізми в організмі людини готові перейти на мимовільний рівень, а чим частіше виникають відповіді на стресовий збудник, тим міцнішими залишаються навички, внаслідок чого ми можемо заволодіти успішними контролем над емоційно-вольовою сферою.

Існує певний набір психотехнік, що поліпшують емоційний стан, який підлягає вольовому впливу, завдяки їм людина в силі зняти напругу і перейти в оптимальний режим існування свого організму і психіки в цілому. Процес регуляції людської психіки здійснюється за допомогою певних вправ, заснованих на спокійному розслабленні м'язів, роботи з дихальним апаратом, а отже, розслаблення всієї нервової системи. Таким чином, процеси, пов'язані з розслабленням м'язів у всьому організмі при правильному диханні, дають поштовх нервового імпульсу в корі великих півкуль, після чого відбувається

процес гальмування всього організму в цілому. При неодноразовому повторенні вправ співробітник поліції здатний контролювати свої внутрішні процеси, пов'язані з напругою і тривогою.[2]

Я б хотів виділити три стадії стресу:

- 1) безпосередня реакція на вплив (стадія тривоги);
- 2) максимально ефективна адаптація (стадія резистентності);
- 3) порушення адаптаційного процесу (стадія виснаження).

Всі ці стадії характеризують адаптивний процес особистості в складних ситуаціях. Адаптація грає важливу роль у професійній діяльності співробітників поліції і показниках психічного здоров'я особистості.

Стресостійкість можна розуміти як певний набір якостей індивіда, за допомогою яких особистість здатна перенести емоційно-вольові, розумові навантаження в робочій сфері без особливих наслідків для здоров'я, як свого, так і товаришів по службі. Таке визначення, як професійний стрес, взаємопов'язане з важкою робочою діяльністю, а також незаслуженим ставленням вищого начальства до успіхів особистості в будь-яких заслугах.

Стан стресового розладу проявляється в певних психосоматичних захворюваннях, негативному ставленні до товаришів по службі, поганому апетиті, підвищеної тривожності і депресії.

При боротьбі зі стресом існують певні ступені до успішного виходу з критичної ситуації.

Перше правило: якщо людина постійно зациклюється на тих факторах, які викликають стрес, то особистість ще більше занурюється в нього.

Друге правило: запускаючи певні ситуації, людина тим самим здійснює накопичувальний ефект.

Третє правило: за допомогою аутогенного тренування, фізичних вправ, позитивного самонастрою можна поліпшити емоційний стан співробітників поліції.[4]

Отже психічною стійкістю є сукупність прийомів впливу на емоційно-вольову сферу людини, за допомогою якої кожен індивід здатний переносити переживання, значні інтелектуальні перевантаження з меншою втратою свого здоров'я. Виходячи з цього, більшість вчених відзначають, що стресостійкість є набором таких властивостей особистості, за допомогою яких індивід в силах управляти процесами емоційно-вольової регуляції. Таким чином, стійка поведінка співробітників поліції в умовах стресу є одним з важливих психологічних чинників забезпечення надійності, ефективності і успіху діяльності. Дослідження природи стресостійкості, шляхів і засобів формування, підтримки, її залежності від особливостей професійної діяльності має важливе значення для поліцейської, діяльність яких протікає в екстремальних умовах.

1. Бойко В.В. Правила емоціонального поведіння. СПб: «Сударыня», 1998. 88с.

2. Дикая Л.Г. Психологическая саморегуляция функционального состояния человека (системно-деятельностный подход). М., 2003.

3. Малкина-Пых И.Г. Экстремальные ситуации. М., 2005.
4. Тарас А.Е., Сельченко К.В. Психология экстремальных ситуаций. Минск, 1999.

Пасніченко Артем Сергійович,
курсант 2 курсу
факультету підготовки фахівців
для підрозділів превентивної діяльності
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

Науковий керівник:
Тимофєєв Володимир Павлович,
старший викладач кафедри
тактико-спеціальної підготовки
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

АНАЛІЗ ПРАВОВИХ ПІДСТАВ ЗАСТОСУВАННЯ ВОГНЕПАЛЬНОЇ ЗБРОЇ ПОЛІЦЕЙСЬКИМИ

У зв'язку з нещодавніми подіями на території України пошук та впровадження нових підходів, спрямованих на підвищення якості безпеки професійної діяльності вітчизняних правоохоронних органів, набуває надзвичайно важливого значення.

У Конституції України (ст. 3) зазначено, що людина, її життя та здоров'я, честь і гідність, недоторканність та безпека визнаються найвищою соціальною цінністю, тому ці дії посадових осіб безпосередньо порушують Основний Закон країни. Реформування правової та соціальної системи шляхом побудови якісно нової моделі безпеки своїх працівників відповідно до стандартів, принципів та норм, розроблених світовим співтовариством, є одним із найкращих способів вирішення цієї проблеми.

З прийняттям Закону України «Про Національну поліцію» 2 липня 2015 року фактично розпочалась реформа правоохоронної системи загалом та Міністерства внутрішніх справ України. Це, в свою чергу, призвело до створення Національної поліції України як центрального органу виконавчої влади, який обслуговує суспільство, забезпечуючи захист прав і свобод людини, боротьбу зі злочинністю, підтримку громадської безпеки та порядку.

Статтею 42 Закону України «Про Національну поліцію» передбачено, що поліція під час виконання своїх службових обов'язків уповноважена застосовувати такі заходи примусу: фізичний вплив (сила); використання спеціальних засобів; застосування вогнепальної зброї.

Закон України "Про Національну поліцію" також вводить нове поняття, таке як "поліцейські заходи", що означає акт чи комплекс примусових чи